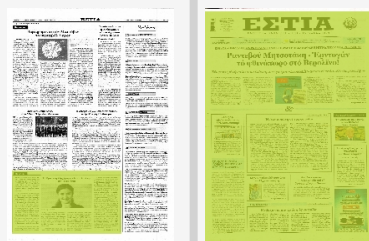

Πηγή: ΕΣΤΙΑ Σελ.: 7 Ημερομηνία έκδοσης: 04-08-2020
Επιφάνεια: 357.96 cm² Αρθρογράφος: Κυκλοφορία: 1080
Θέματα: ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Μουσική

ΠΑΡΑτά περιοριστικά μέτρα, η Κρατική Όρχηστρα Θεσσαλονίκης, πιστή στην επίσημη συμμετοχή της στο Φεστιβάλ Αθηνών, παρουσίασε πρό ολίγων ημερών στο Ίδρυμα Ήρωδου του Αττικού ένα πρόγραμμα δύο μόνων έργων αλλά πολύ διαφορετικών ως προς την εποχή που συντέθηκαν και την σχολή στην οποία ανήκουν.

Τό πρώτο έργο ανήκε στον διάσημο Ούγγρο συνθέτη **Μπέλα Μπάρτοκ** (1881-1945). Πρόκειται για τό «**Ντιβερτιμέντο για Όρχηστρα Έγχόρδων**» τό όποιο ό συνθέτης έγραψε τό 1939, έργο από τά πλέον έλκυστικά και εύληπτα των συνθέσεων του. Νέος άκόμη, ό Μπάρτοκ ανέκάλυψε τήν λαϊκή μουσική τής πατρίδος του, και ή μελέτη σέ σχέση μέ αύτήν τόν έκανε νά διασκευάζει λαϊκά τραγούδια μέ μεγάλη άρμονική τόλμη ώστε νά έγγιζει τήν πρωτοποριακή μουσική. Στά τελευταία του έργα, και ίδίως κατά τήν τελευταία δεκαετία τής ζωής του, οι μελωδίες του έγιναν πιό άπλές και πιό μελωδικές όπως τό «Ντιβερτιμέντο για **όρχηστρα έγχόρδων**» πού άκούσαμε, μέ τήν καταξιωμένη άρχιμουσικό στό πόντιουμ Ζωή **Τσόκανου**.

Τό «ντιβερτιμέντο», από τήν γαλλική λέξη divertissement δηλ. διασκέδαση, είναι μία ένόργανη φόρμα

Η Κρατική Όρχηστρα Θεσσαλονίκης στο Ήρωδειο

■ Η Ζωή Τσόκανου

τής κλασικής περιόδου, συνδυάζοντας τά χαρακτηριστικά τής συμφωνίας μέ τά χαρακτηριστικά τής σουίτας. Συνήθως άποτελείται από τρία μέρη αλλά πολλές φορές και περισσότερα. Συνθέτες του 20ού αιώνας, όπως ό Μπάρτοκ, χρησιμοποιούν τόν όρο για νά δηλώσουν ένα έργο όχι πολύ σοβαρό αλλά μάλλον διασκεδαστικό.

Στό «ντιβερτιμέντο» του Μπάρτοκ πού άκούσαμε, χωρισμένο σε

τρία μέρη allegro ma non troppo, molto adagio και allegro assai, παρατηρήσαμε έναν συνδυασμό νεοκλασικού ύφους μέ πολλά πρωτοποριακά στοιχεία του μοντερνισμού, όπου μικρές μελωδίες χωρίς επεξεργασία, διακόπτονταν από πολλά άτονικά μέρη, μέ πολλές ρυθμικές έναλλαγές. Άρίστη ή άπόδοσις τής **όρχηστρας** στον όργανικό διάλογο και στους συνεχώς έναλλασσόμενους ρυθμούς.

Η συναυλία έκλεισε μέ τά τέσσερα γνωστότατα κοντσέρτα για βιολί και **όρχηστρα** έγχόρδων μέ τόν τίτλο «**Οι τέσσερις εποχές**» του **Αντόνιο Βιβάλντι** (1678-1741) μέ τά όποια και κατακυρώθηκε ως πρωτοπόρος τής προγραμματικής μουσικής. Τής μουσικής για τήν όποια ό συνθέτης έμπνέεται από φιλολογικά έργα, ή από εικόνες ή θορύβους προερχόμενους από τήν φύση. Στά τέσσερα κοντσέρτα του μέ τούς αντίστοιχους τίτλους των τεσσάρων εποχών, τήν περιγραφική μουσική τήν αναλαμβάνουν κυρίως τά βιολιά, διότι ό ίδιος ό Βιβάλντι, άριστος βιολονίστας, γνώριζε άριστα νά εκφράζεται μέσω του γοητευτικού αυτού έγχόρδου. Ο βιολονίστας **Σίμος Παπάνας** έξάρχων τής **όρχηστρας** αλλά και διεθνούς φήμης βιολονίστας, υπό τήν διττή ιδιότητα του μαέστρου και σολίστα, μάς άπεικόνισε παραστατικότητα τις τέσσερις εποχές του έτους μέ τά τέσσερα κοντσέρτα πού κάθε ένα χωρίζονταν, όπως όλα τά κοντσέρτα, σε τρία μέρη. Σάν ένεργοί άκροατές, ό Παπάνας μάς μετέφερε μέ πρωτόγνωρη ζωντάνια και δεξιότητα, μεσούντος του θερους, σε όλες τις υπόλοιπες εποχές του έτους, μέ μία σπάνια μετάλλαξη του ήχου σε πολύχρωμες πινελιές έργων μεγάλων ζωγράφων.

ΣΟΦΙΑ ΘΕΟΦΑΝΟΥΣ